

JACHTWERF RIK HOMAN

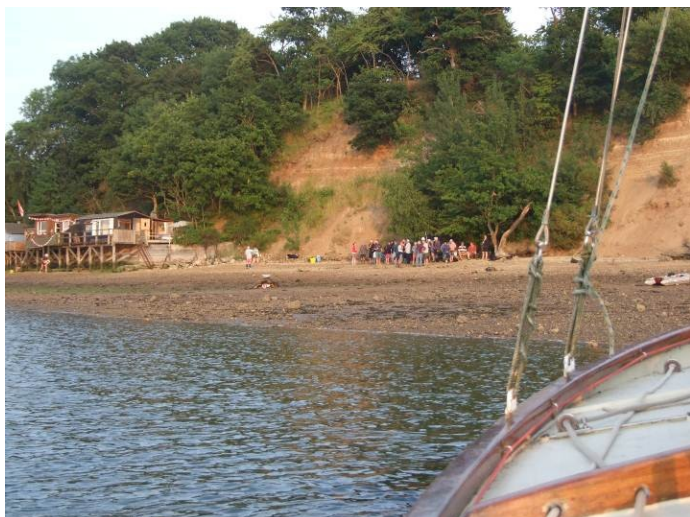
WERFNIEUWS 54 Najaar 2013

Eind juli zeilden Edith en ik weer in Engeland met onze trouwe Cornish Crabber "Otter" vanuit Heybridge, waar de boot keurig op ons lag te wachten. De sluis wordt alleen bij daglicht bediend, maar Martin de lockkeeper schutte ons bij uitzondering vlak voor middernacht toch nog naar buiten, waardoor we na een nachtje voor anker bij Osea vroeg op weg konden met het laatste beetje eb.

De wedstrijd van Osea naar Brightlingsea; windstil.

We wilden aansluiten bij de "Old Gaffers Association" die aan de East Coast een feestweek had ter ere van de boten die rond Engeland waren gezeild. De OGA bestaat 50 jaar en zo'n 30 klassieke boten hadden meegedaan, waaronder ook een 10 tal Nederlandse boten. Een soort "zwaan-kleef-aan" effect want uiteindelijk waren er zo'n 150 boten bij het eindfeest in Cowes

Aansluiten bij de Barbecue op het strandje van Wrabness. We troffen de vloot bij Wrabness, bij een barbecue op het strand. De dagen erna zeilden we met de

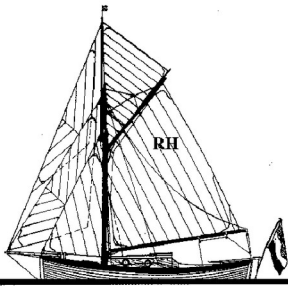
vloot mee, meestal in wedstrijd naar Stone point; West Mersey; Maldon; Brightlingsea en Wivenhoe. Heel gezellig allemaal en we wonnen

zelfs een grote beker, de Shrimper en Crabber trophy. Edith moest daarna helaas terug naar Holland om even naar haar moeder te gaan, maar die knapte zienderogen op. Edith kon mij niet bereiken omdat mijn mobiel uit stond en belde met diverse havens of ik daar soms lag, maar uiteindelijk kon ik haar vrijdag weer oppikken van het strandje bij WM. We hadden de ferry naar Hoek besproken voor dinsdag, dus wat kan je nog doen in die paar dagen zonder de ferry te missen of de boot ergens anders te moeten achterlaten. Hoewel het hard ging waaien – Zuid BF 7 besloten we toch nog maar naar de Deben te gaan, de mooiste rivier van de omgeving.

De monding van de Deben bij rustig weer.

Voor de wind en met 2 reven erin liepen we vanuit Brightlingsea af en toe met 7 mijls vaart – letterlijk, maar dat kwam ook door de meelopende eb. Eigenlijk is de Otter dan nog heel makkelijk in de hand te houden en doordat de stroom met de wind mee staat zijn de golven wat vlakker. Volop zon dus heerlijk zeilen. Normaal komen we dan na 7 uur met het begin van de vloed bij de ingang van de Deben zodat je makkelijk naar binnen kan zeilen, want er staat soms wel 6 knoop stroom en daar kom je niet tegenin. Maar nu ging het zo hard dat we veel te vroeg waren; nog voor laagwater. Het is dan erg ondiep – minder dan een meter, maar ik dacht wel naar binnen te kunnen met het midzwaard opgetrokken. Vanaf de uiterton zeilden we naar lagerwal en de golven werden steeds heftiger. Na de rode boei, waar we meestal de minste waterdiepte vinden, gijpten we naar de groene ton, maar in die richting stond zware branding. Dan maar meer langs de kust gestuurd, zoals we vroeger altijd werden geleid met bakens op de wal en waar redelijk vlak water was. Maar we zeilden een soort lagune in die steeds ondieper werd, wat duidelijk werd toen een kitesurfer even ging staan. Net tot aan zijn knieën in het water! Hij schreeuwde dat we terug moesten naar de rode boei, dus schoot aan en door de wind; de motor nu maar erbij om uit

JACHTWERF RIK HOMAN

dat gat uit te komen. De boegspriet dook onder water en de golven braken over dek. Gelijk waren we kleddernat, maar we kwamen er uit en bij de rode ton stuurden we recht op de groene ton af, dwars door de branding die daar stond. Daar was wel voldoende water en toen pas begreep ik waarom daar zulke heftige golven stonden; dat kwam doordat de felle ebstroom in die geul recht tegen de stormachtige wind in stond. Eenmaal op de rivier werd het wat rustiger en kon ik een kopje koffie maken voor de schrik. We zeilden door naar Waldringfield, waar juist een wedstrijd aan de gang was. Veel kleine boten, waarvan er diverse omsloegen bij het rondenvan een boei. Heel druk voor de begeleidingsboten. Juist daar moesten we gijpen en met een soort explosie scheurde het grootzeil vanaf het tweede rif tot halverwege het zeil in flarden. Wat een spektakel!

Het grootzeil gerepareerd met een knoop in het zeil.

's-Avonds kon ik nog wel een knoop in het zeil maken en met een touw eraan konden we het nog wel strak trekken om thuis te komen. Zondag bracht weer veel wind; eerst maar met de vloed naar Woodbridge om diesel te halen. Met de eb wilden we weer naar zee, maar zeilvrienden die we tegenkwamen ontraadden dat. Je moet nooit met de eb eruit als het hard waait; de golven zijn dan heel gemeen en als je vastloopt dan moet je wachten tot de vloed weer op komt. Beter dus om met het begin van de vloed eruit te gaan; weliswaar tegen de stroom in, maar wel veiliger. Weer wat geleerd. We voeren met de eb mee tot Felixtowe Ferry en liepen naar de plek waar we een dag eerder bijna gestrand waren. De kitesurfer was er weer en ik kon hem bedanken voor de hulp die hij had gegeven. Maandagmorgen om 5 u voeren we de rivier uit met nog veel wind, maar het zeil, nog steeds dubbelgereefd hield het goed en we zeilden voorspoedig naar WM, dinsdag terug naar Heybridge, waar de auto weer klaar stond om naar Harwich te rijden.

Eerder dit jaar, in mei, waren we al met de Elisabeth naar Bretagne geweest. Er is daar een tweejaarlijks evenement in de Golf van Morbihan, waar zo'n 1500 klassieke zeilboten aan meedoen. Dit jaar was Holland gastland, dus waren er wel 50 boten onder Hollandse vlag. De meeste natuurlijk op een trailer vervoerd, maar ook grote boten, zoals een skutsje, een schokker een schouw en wel 12 tjotters. Met de

Elisabeth op de trailer vertrokken we op het eind van zaterdagmiddag. Dat rijdt dan wel lekker omdat er dan geen vrachtauto's zijn. We konden afwisselen met autorijden en kwamen vroeg in de morgen in Le Logeo, waar we eerst nog maar even bijgeslapen hebben in de auto.

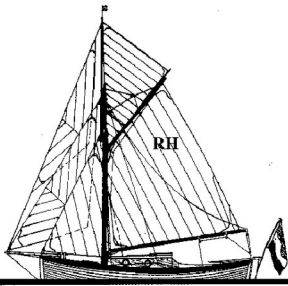
Na een lange rit hier maar even geslapen.

Dan de boot naar het water gereden en van de trailer op een zelfgemaakt karretje gezet. Zelfgemaakt ja, dat ondervonden we toen een band plofte, nog voordat de boot te water was. Terug was geen optie dus met veel geweld en hulp van omstanders de boot van de helling afgeduwd. Het wiel zag er daarna heel anders uit.

Het zelfgemaakte karretje met tulpwiel na tewaterlating.

De eerste dagen wat rond gezeild in dit prachtige gebied, bijna zo groot als het IJsselmeer, maar dan met 365 eilanden. De eb en vloed stroom zorgen voor een soort automatisch transportsysteem, op sommige plekken staat 17 km/u stroom. Maar als je daar wat vaker zeilt dan ben je er niet meer bang van hoewel het altijd weer spannend is om door een draaikolk een paar keer rond te worden gedraaid. Op woensdag was er de eerste bijeenkomst op Ile d'Artz; alle boten voor anker in de baai en alle bemanningen op de wal met muziek, eten en drinken.

JACHTWERF RIK HOMAN

De Elisabeth bij Ile d'Arz. Normaal is de baai leeg.

Wij leggen natuurlijk de Elisabeth dan tegen het strand, maar voor boten die ankeren is er een ophaaldienst voor de bemanning.

Elisabeth in Port Anna met de droogvalpoten eronder.

Na een heftige tocht met steeds toenemende wind maakten we in Navalo vast aan een boei om te wachten op het startsein. We zouden eigenlijk buitengaats moeten wachten (het is daar de Atlantisch Oceaan), maar daar vond ik het te ruig voor. Alle boten varen daarna tegelijk met de vloed mee naar binnen. De wind was nog wat toegenomen en hoewel we al helemaal dichtgereefd waren ging het toch nog veel te wild. Diverse bootjes sloegen om, maar er was veel hulp van begeleiding boten. Die hadden deze keer ook mooi geregeld dat kijkers niet heen en weer mochten varen en daardoor was het veel overzichtelijker dan twee jaar geleden. Na een paar dagen gingen we weer terug naar de haven waar de auto stond. We hadden al voor een ander kruiwagenwiel gezorgd (we moesten een hele kruiwagen kopen). Even de boot opladen en dan weer terug dachten we, maar bij de auto aangekomen bleek dat de jeugd had geprobeerd om hem te stelen; twee ruiten ingeslagen en de bedrading doorgesneden om contact te kunnen maken en de motor te starten.

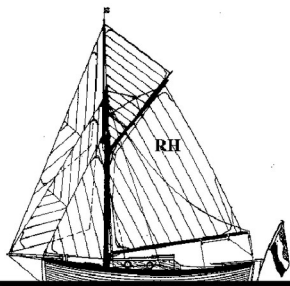
Edith zeilt de op de Riviere 'd Auray; toen nog mooi weer!

De andere dagen zeilden we kriskras door de golf; elke avond weer in een andere haven met plaatselijke delicatessen en muziek. Vooral in Vannes was het groots aangepakt met allerlei standjes met Hollandse producten en Hollandse muziek groepen. Na een gezellige avond in port Anna, met (te) veel wijn kruisten we tegen een flinke wind in naar Port Navalo, maar het ging helemaal niet lekker. We kregen er geen gang in en moeilijk door de wind. Pas na een uur ging bij mij een lichtje branden; de droogvalpoten zaten nog onder de boot; geen wonder dat het niet liep!

Ingeslagen ruiten maar de kruiwagen lag er nog in.

Kennelijk waren ze gestoord want de ruitwisser hadden ze al op gang gekregen (verkeerde draadje dus). Maar wat ellende opeens; politie erbij, bellen naar de alarmcentrale enz. Ik was al bezig om de bedrading zelf te herstellen,

JACHTWERF RIK HOMAN

maar in plaats van een wegwacht kwam er een vrachtwagen waar de auto op moest om naar de Volvo dealer in Vannes te brengen. Dan maar naar de organisatie gebeld en gelukkig wilde de lieve journaliste Karen wel komen om met haar auto de boot op de trailer te trekken. Dat ging niet zo soepel want het was ondertussen laagwater en op het einde van de helling was een drempel. Verder was het zo dat haar Renault niet zo liep als het hoort. Bij de eerste keer trekken sloeg de motor af en toen we de motorkap opendeden rookte het van alle kanten en de olievuldop was er zelfs vanaf gesmolten. Er zat dan ook bijna geen olie meer in, er ging ruim 3 liter bij. Die trekauto viel dus af, maar we vonden al gauw een vriendelijke Fransman die stond te popelen om eindelijk zijn terreinauto uit te proberen. Nou, die was sterk genoeg, maar het nieuwe kruiwagenwiel niet; weer ontploft; weer gewoon doorrijden en dus weer zo'n wiel dat er als een tulp uit kwam te zien. We trokken uiteindelijk met de takel de Elisabeth op de trailer, lieten die daar staan en namen een taxi naar Vannes

Uitzicht op de haven van Vannes vanuit onze hotelkamer.. Prima hotelletje aan de haven waar we twee dagen gelogeed hebben. Ondertussen was de auto weer naar een andere garage in Auray gebracht. Wat een gedoe als je verzekerd bent: lange telefoongesprekken met de ANWB alarmcentrale die de auto koste wat kost aldaar gerepareerd wilde hebben (ik niet), en al opdracht had gegeven om te repareren op mijn rekening. Ik was verzekerd voor een vervangende auto als het niet binnen 48 u gerepareerd kon worden, maar auto's met een trekhaak zijn in Frankrijk haast niet te huur. Ondertussen lagen al onze kleren in de auto (Auray) of in de boot (Le Logeo). Na veel gedoe was de auto, later dan de gegarandeerde 48 u, pas 's-middags klaar en toen moesten we nog de boot weer gaan ophalen in Le Logeo. Maar toen was het leed ook wel geleden en konden we zonder verdere problemen naar huis vertrekken na een onverwachte verlenging van onze vakantie.

Klaar voor vertrek in Le Logeo; auto weer gerepareerd.

We kwamen die dag niet verder dan Honfleur, waar we bij een prachtig hotel stopten. Veel te duur voor ons. Maar de madame kwam net aanrijden en was op slag verliefd op de Elisabeth. Ze gaf zo'n korting op haar mooiste kamer dat we die wel moesten nemen en daar zaten we even later in de meest luxueuze kamer die we ooit hadden gehad, met uitzicht op de ondergaande zon in de Seine, een fles wijn en met oesters die we natuurlijk uit Bretagne hadden meegenomen.

Met de Elisabeth nog even aangelegd in Honfleur.

Wat betreft de winterstalling: Ik ga er weer vanuit dat u de boot zoals andere jaren wilt stallen. Ik begin 15 oktober met het binnenzetten van de boten, zorgt u s.v.p. dat de boot brengt; spullen eruit, sloten eraf en de mast omlaag, dekzeil er weer op. Ik maak ze dan van buiten netjes schoon en zorg voor de motor als dat is afgesproken. Als u de bijgevoegde rekening vóór 10 oktober betaalt, dan is uw plaats gereserveerd; als u niet komt stallen dan graag even een telefoontje.

Rik en Edith